

# Din amintirile noastre

O nouă generație de absolvenți și-a luat rămas bun de la facultate prin spectacole pe scena Studioului „Cassandra” așa cum de zeci de ani se întâmplă la început de vară. Într-unul din numerele noastre anterioare le-am publicat chipurile și câteva gânduri despre profesie. Nu erau multe speranțe în cuvintele lor și poate (sau sigur) aveau dreptate să se teamă de ceea ce le rezervă destinul în profesia de actor din zilele noastre. Tot de decenii am urmărit destinul altor și altor generații. Am văzut zboruri line, zboruri întrerupte, zboruri neliniștitoare. Tot felul de zboruri, căci destinul de actor stă sub semnul mai multor imponderabile, conjuncturi, subiectivisme, neprevăzute, cred, decât în orice altă profesiune.

Dintre sutele de actori plecați din „Cassandra”, doar câțiva erau destinați marilor creații, deci marilor victorii. Și Mircea Diaconu era printre aceștia. Cum nu știu de ce (destinul, oare?) nu l-am mai putut vedea pe scenă de mulți ani (mult prea mulți) și cum vreau să-l avem în revista noastră, chiar dacă nu este în actualitatea teatrală, vă oferim un text al său pe care ni l-a scris când vroiam să dedicăm un număr Studioului Studentesc.

*F. Iclim*

Așadar:

Mircea Diaconu în GHETTO  
de Joshua Sobol

